

нати нѣща, за този необикновенъ човѣкъ въ нашата млада армия.

Съ своитѣ възгледи и чувства, повторяме, нѣщо необикновенно е изобразѣвалъ отъ себѣ си подпоручикъ Ангеловъ; и отъ кждѣ той можилъ, да усвои тѣй рано, таквизъ високи достоинства като: патриотизмъ, чрезвичайно щедростъ и най-скромна спестовностъ! Отъ ничтожната си и кромна заплата, той, ежемѣсечно отдѣлѣлъ по сто лева, всѣка половина отъ които най-редовно пращалъ, на домашнитѣ си въ Болградъ и на зетя си — студентъ въ Одесскій Малоросійскій университетъ. Нека се прибавятъ къмъ това и безсчисленно раздаванитѣ милостни, на тѣзи испаднали неговѣ познайници, които знаели или само чули за неговата щедростъ и ето всичко което може се каза въ това отношение за Ангелова. Всичкитѣ тѣзи неговѣ човѣколюбиви качества, намъ не остава друго, освѣнъ да потвърдимъ и съ факти, като покажемъ на источника отъ кждѣто сме ги добили.

„Защо сж толкозъ распилѣвашъ и не помислишъ за себѣ си,“ му писали веднѣжъ домашнитѣ, въ едно писмо, на което той отговорилъ: „Ехъ, какво да правя, не мож да откажъ на гладни хора. . . . . а знаете ли любезни родители, какво нѣщо е да испаднешъ безъ пари мѣжду непознати хора! . . . . .“